

Sygn. akt VI P 600/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 marca 2018 roku.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący SSR Przemysław Chrzanowski

Protokolant protokolant sądowy Patrycja Wielgus

po rozpoznaniu w dniu 19 lutego 2018 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa W. T.

przeciwko (...) w W.

o wynagrodzenie

1. oddała powództwo,
2. odstępuje od obciążania stron kosztami sądowymi.

Sygn. akt VI P 600/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 29 marca 2016 roku (data prezentaty) powód W. T. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej spółki (...) w W. kwoty 14.000,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu powód wskazał, że łączyła go umowa o pracę z pozwaną spółką, na mocy której wykonywał on pokrycia dachowe, jednak pracodawca nie wypłacił mu wynagrodzenia.

(pozew – k. 1 - 1 verte)

Nakazem zapłaty z dnia 31 maja 2016 roku Sąd nakazał pozwanej spółce, aby wypłaciła na rzecz powoda kwotę 14.000,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 29 marca 2016 roku w terminie dwóch tygodni od dnia doręczenia nakazu, albo w tym terminie wniosła sprzeciw.

(nakaz zapłaty – k. 6)

Od powyższego nakazu zapłaty pozwana wniosła sprzeciw, wnosząc o oddalenie powództwa w całości. Pozwana w uzasadnieniu swego stanowiska podała, że powód otrzymał całe należne mu wynagrodzenie, które zostało przelane na konto E. W., które powód wskazał jako konto właściwe. Pozwana dodała, że rozwiązała z powodem umowę o pracę bez wypowiedzenia ze względu na spożywanie alkoholu przez powoda w godzinach pracy.

(sprzeciw – k. 24 i 73 - 74)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód był zatrudniony w pozwanej spółce początkowo na podstawie umowy o pracę na okres próbny od dnia 4 maja 2015 roku do dnia 4 sierpnia 2015 roku, a następnie na podstawie umowy o pracę na czas określony od dnia 5 sierpnia 2015 roku do dnia 5 sierpnia 2016 roku, na stanowisku dekarza. Średnie miesięczne wynagrodzenie powoda liczone jak ekwiwalent za urlop wynosiło 1.750,00 zł brutto.

(dowód: umowa o pracę na okres próbny – k. 150 – 150 verte, umowa o pracę na czas określony – k. 2 – 2 verte, pismo z dnia 10.08.2015r. – k. B-22 a/o powoda, dowód z opinii biegłego z zakresu rachunkowości – k. 322 – 327)

Oświadczeniem z dnia 4 maja 2015 roku powód wskazał numer rachunku bankowego do przelewania wynagrodzenia za pracę, wskazując równocześnie, że posiadaczem tego rachunku bankowego jest E. W.. Pracodawca faktycznie przysyłał wynagrodzenie należne powodowi, jak i zaliczki dotyczące kosztów paliwa, na rachunek należący do E. W..

Łącznie powodowi zostały w okresie od dnia 4 maja 2015 roku do dnia 7 września 2015 roku wypłacone następujące kwoty tytułem wynagrodzenia za pracę:

- 200,00 euro wypłatą z dnia 2 czerwca 2015 roku, tytułem zaliczki na wynagrodzenie;
- 100,00 euro wypłatą z dnia 8 czerwca 2015 roku, tytułem zaliczki na wynagrodzenie;
- 776,46 euro przelewem z dnia 16 czerwca 2015 roku, tytułem delegacji;
- 20,00 euro wypłatą z dnia 22 czerwca 2015 roku, tytułem zaliczki na wynagrodzenie;
- 100,00 euro przelewem z dnia 29 czerwca 2015 roku;
- 50,00 euro przelewem z dnia 9 lipca 2015 roku, tytułem zaliczki na wynagrodzenie za czerwiec 2015 roku;
- 900,00 euro przelewem z dnia 16 lipca 2015 roku, tytułem wynagrodzenia za czerwiec 2015 roku (89,90 euro) oraz tytułem dwóch delegacji;
- 300,00 euro przelewem z dnia 28 lipca 2015 roku, tytułem delegacji;
- 1.360,78 zł wypłatą z dnia 14 sierpnia 2015 roku, tytułem wyrównania wynagrodzenia za maj (566,01 zł) i czerwiec 2015 roku (620,47 zł) oraz częściowo tytułem delegacji;
- 1.000,00 zł przelewem z dnia 21 sierpnia 2015 roku, tytułem częściowej listy płac za lipiec 2015 roku;
- 800,00 zł przelewem z dnia 28 sierpnia 2015 roku, tytułem zaliczki na wynagrodzenie;
- 1.600,00 zł przelewem z dnia 31 sierpnia 2015 roku, tytułem zaliczki na wynagrodzenie;
- 400,00 zł przelewem z dnia 8 września 2015 roku, tytułem zaliczki na wynagrodzenie.

Łącznie powód otrzymał od pozwanej spółki tytułem kosztów delegacji kwotę 1.886,56 euro i 174,30 zł, zaś tytułem wynagrodzenia za pracę kwotę 559,90 euro oraz 4.986,48 zł.

(dowód: oświadczenie powoda – k. 27, potwierdzenia przelewów – k. 200, 202 - 203, 205 - 206, 208 - 211, 276, 278, 283 - 284, dowody wypłaty – k. D-2, D-4, D-6 i D-14 a/o powoda, historia rachunku bankowego – k. 267 - 274)

W ramach swych obowiązków pracowniczych powód został skierowany do pracy w L., w miejscowości F.. Początkowo został on tam oddelegowany w okresie od 1 lipca 2015 roku do 24 lipca 2015 roku, pracował tam jednak również w

sierpniu w dniach od 9 sierpnia 2015 roku do 29 sierpnia 2015 roku. Dnia 29 sierpnia 2015 roku powód wyjechał z L. do P..

(dowód: oddelegowanie – k. 148, umowa użyczenia samochodu służbowego – k. 152, rachunek kosztów podróży – k. 167)

Oświadczeniem z dnia 7 września 2015 roku pozwana rozwiązała z powodem umowę o pracę bez wypowiedzenia z winy powoda. Pozwana wskazała, że przyczyną rozwiązania umowy o pracę jest rażące naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych polegające na porzuceniu pracy i piciu alkoholu w pracy dnia 7 września 2015 roku oraz nieusprawiedliwiona nieobecność w pracy.

(dowód: rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia – k. 32, świadectwo pracy – k. 33)

Powód otrzymał od pracodawcy PIT-11, w którym wskazano, że za rok 2015 jego przychód wyniósł 5.199,12 zł. Z kolei na listach płac sporządzanych przez pozwaną wskazano, że należne powodowi wynagrodzenie za czerwiec 2015 roku wynosiło 1.750,00 zł brutto (1.291,16 zł netto), za lipiec 2015 roku – 1.369,57 zł brutto (1.025,45 zł netto), wynagrodzenie urlopowe za sierpień 2015 roku – 250,00 zł brutto (215,72 zł netto), a za wrzesień 2015 roku – 79,55 zł brutto (68,65 zł netto).

(dowód: PIT-11 – k. 147, listy płac – k. 133 - 136)

Powód pracował dla pozwanej spółki w okresie od 4 maja 2015 roku do 7 września 2015 roku. Z tytułu wynagrodzenia zasadniczego powód powinien otrzymać od pozwanej kwotę łącznie 7.239,00 zł brutto, czyli 5.362,77 zł netto.

(dowód: opinia biegłego z zakresu rachunkowości – k. 322 – 327)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o wskazane wyżej dowody: umowa o pracę na okres próbny – k. 150 – 150 verte, umowa o pracę na czas określony – k. 2 – 2 verte, pismo z dnia 10.08.2015r. – k. B-22 a/o powoda, oświadczenie powoda – k. 27, potwierdzenia przelewów – k. 200, 202 - 203, 205 - 206, 208 - 211, 276, 278, 283 - 284, dowody wypłaty – k. D-2, D-4, D-6 i D-14 a/o powoda, historia rachunku bankowego – k. 267 – 274, oddelegowanie – k. 148, rachunek kosztów podróży – k. 167, rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia – k. 32, świadectwo pracy – k. 33.

Odnośnie kwot wypłaconych powodowi przez pozwaną spółkę Sąd miał na uwadze, że powód przyznał (k. 264 – 264 verte), iż zostały mu wypłacone kwoty udokumentowane na potwierdzeniach przelewów z k. 200, 202 - 203, 205 - 206, 208 - 211, 276, 278, 283 – 284, a także na dowodach wypłaty z k. 198 - 199, 201, 207. Stąd też Sąd uznał, że faktycznie wyżej wskazane środki dowodowe są wiarygodne w zakresie wypłacenia wskazanych w nich kwot powodowi.

Sąd nie uznał za to, aby potwierdzenie przelewu z k. 197 potwierdzało otrzymanie wskazanej tam kwoty 200,00 euro przez powoda dnia 22 maja 2015 roku, bowiem Sąd miał na uwadze, że jako odbiorcę wskazanej tam kwoty nie wskazano powoda, ani E. W., sam zaś powód nie potwierdził otrzymania takiej kwoty w tym dniu od pozwanej. Jednocześnie dnia 2 czerwca 2015 roku wypłacono powodowi w gotówce 200,00 euro. Wobec powyższego Sąd ocenił, że w rzeczywistości przelew z dnia 22 maja 2015 roku (k. 197 akt sprawy) był skierowany do osoby, która następnie wypłacała w gotówce wskazane w tym przelewie kwoty poszczególnym pracownikom, w tym powodowi (k. 198). Wobec powyższego Sąd ustalił, że powód otrzymał w rzeczywistości kwotę 200,00 euro dnia 2 czerwca 2015 roku, a nie dwa razy po 200,00 euro w dniach 22 maja 2015 roku i 2 czerwca 2015 roku. Sąd nie uznał również wiarygodności potwierdzenia przelewu z k. 204 z dnia 15 lipca 2015 roku na kwotę 210,00 zł, bowiem również i w tym potwierdzeniu jako odbiorcę kwoty nie wskazano ani powoda, ani E. W., a sam powód także nie przyznał otrzymania takiej kwoty od pozwanej.

Sąd uznał za to za wiarygodne - w zakresie otrzymania przez powoda kwoty tam wskazanej - potwierdzenie przelewu z k. 206 opiewające na kwotę 300,00 euro. Sąd miał na uwadze, że powód nie przyznał, aby otrzymał taką kwotę

od pozwanej tytułem wynagrodzenia, jednak wyraźnie wskazano jako odbiorcę tego przelewu E. W., która została wskazana przez samego powoda, jako osoba, która miała odbierać jego wynagrodzenie.

Odnosnie zaliczenia poszczególnych kwot na wynagrodzenie zasadnicze lub delegację Sąd oparł się na treści tytułów przelewów. Sąd uznał, że w przypadku, gdy dana kwota miała być zaliczona na poczet delegacji powinno to być wyraźnie wskazane w treści przelewu, czy też na dowodzie wypłaty, tak jak miało to miejsce na k. 200 205 - 207. W pozostałych przypadkach Sąd uznał, iż kwoty wypłacane powodowi stanowiły zaliczki na poczet wynagrodzenia. Ponadto Sąd miał na uwadze, że część kwot stanowiły zaliczki na paliwo, kwoty te nie zostały więc przez Sąd zaliczone na poczet wynagrodzenia powoda (tak wynika z tytułów przelewów z k. 270 (przelew z dnia 09.07.2015r. na kwotę 100,00 euro), z k. 272 (przelew z dnia 26.08.2015r. na kwotę 100,00 euro), czy z k. 275 (przelew z dnia 03.09.2015r. na kwotę 200,00 zł)).

Ponadto w przypadku dwóch przelewów (k. 208 i 283 oraz k. 211 i 284) Sąd miał na uwadze, że z kwoty w nich wskazanej nie wszystko było wypłacone powodowi tytułem wynagrodzenia. I tak przelew z dnia 21 sierpnia 2015 roku opiewał na 1.800,00 zł jednak z jego treści wynika, że jedynie 1.000,00 zł powinno zostać zaliczone na poczet wynagrodzenia należnego powodowi, co zostało również przyznane przez samego powoda. Z kolei przelew z dnia 8 września 2015 roku opiewał na kwotę 1.000,00 zł, jednak z jego treści wynika, że tylko 400,00 zł to wynagrodzenie należne powodowi. Powód również i tutaj przyznał, że otrzymał z tego przelewu jedynie 400,00 zł. Kwoty wyżej wskazane, czyli 1.000,00 zł z przelewu z dnia 21 sierpnia 2015 roku oraz 400,00 zł z przelewu z dnia 8 września 2015 roku nie były też kwestionowane przez pozwaną, która również takie kwoty wskazała w swym zestawieniu z k. 192.

Odnosnie przebywania powoda w L., gdzie miał z polecenia pracodawcy świadczyć pracę, Sąd uznał za wykazane, że powód przebywał tam w dniach od 1 lipca 2015 roku do 24 lipca 2015 roku, a następnie od 9 sierpnia 2015 roku do 29 sierpnia 2015 roku. Znajduje to bowiem potwierdzenie w niekwestionowanych przez strony oddelegowaniu z k. 148 oraz rachunku kosztów podróży z k. 167. Powód jednocześnie nie zdołał wykazać, aby poza wyżej wskazanymi dniami był jeszcze w jakimś okresie oddelegowany do pracy w L..

Sąd nie oparł się na zaświadczeniu pozwanej o wynagrodzeniu powoda z k. 132 akt sprawy, gdyż z pozostałego materiału dowodowego wynika, że w rzeczywistości powód otrzymywał wynagrodzenie minimalne, które w 2015 roku wynosiło 1.750,00 zł. W związku z tym jego średnie wynagrodzenie miesięczne wynosiło właśnie 1.750,00 zł, a nie 1.850,00 zł. Taka wysokość wynagrodzenia powoda znajduje też potwierdzenie w dokumencie z k. B-22 a/o powoda.

Sąd oparł się na wnioskach zawartych w opinii biegłego z zakresu rachunkowości jedynie w zakresie, w jakim biegły ten ustalił kwoty należne powodowi z tytułu jego umowy o pracę, zgodnie z którą wynagrodzenie powoda wynosiło 1.750,00 zł brutto miesięcznie. W pozostałym zakresie Sąd poczynił ustalenia wskazane w treści niniejszego uzasadnienia, gdyż biegły oparł swoją opinię jedynie na załączonych do akt sprawy dokumentach. Z kolei Sąd czynił ustalenia także na podstawie oświadczeń stron co do okoliczności bezspornych oraz na podstawie faktów przyznanych przez stronę.

Odnosnie zeznań powoda Sąd nie dał im wiary w zakresie, w jakim powód twierdzi, że należało mu się tytułem pracy w pozwanej spółce 1.400,00 euro miesięcznie plus dodatki, bowiem nie takiego nie wynika z pozostałego materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie. Również twierdzenia powoda co do tego, że nie otrzymał od pozwanej wynagrodzenia za nadgodziny, za chorobowe, kosztów leczenia, za naprawę samochodu i zakup narzędzi, nie znajdują potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym i nie zasługują więc na wiarę. Nie znajduje też potwierdzenia twierdzenie powoda, jakoby nie otrzymał wynagrodzenia za 13 dni roboczych.

Sąd nie oparł się na dowodach z k. 95 – 97 i 99, ponieważ dotyczą one przyczyn rozwiązania z powodem umowy o pracę oraz wystawienia noty obciążeniowej. Przedmiotem niniejszego postępowania nie była zaś analiza zasadności i zgodności z prawem rozwiązania z powodem umowy o pracę, pozwana nie podniosła też skutecznie zarzutu potrącenia z noty obciążeniowej. Sąd nie oparł się również na dokumencie z k. 98, gdyż jest on sporządzony w języku obcym, strona zaś nie przedstawiła w toku postępowania jego tłumaczenia na język polski. Przedmiotem sporu nie była również data doręczenia świadectwa pracy, strony nie kwestionowały ustania stosunku pracy, stąd też Sąd nie opierał

się na dowodach z k. 102 – 105. Przedmiotem sprawy nie był również stan zdrowia powoda (k. 146 i 155), Sąd miał ponadto na uwadze, że mimo zwolnienia lekarskiego dotyczącego okresu od 12 sierpnia 2015 roku do 21 sierpnia 2015 roku (k. 155), powód przebywał w tym czasie w L.i świadczył tam pracę.

Strony nie wniosły o uzupełnienie materiału dowodowego.

Sąd zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie przedmiotem rozpoznania jest roszczenie powoda o wypłacenie na jego rzecz wynagrodzenia za pracę.

Zgodnie z art. 80 KP wynagrodzenie przysługuje za pracę wykonaną. W toku niniejszej sprawy Sąd ustalił, że powód pracował dla pozwanej w okresie od dnia 4 maja 2015 roku do dnia 7 września 2015 roku. Średnie miesięczne wynagrodzenie powoda wynosiło zaś 1.750,00 zł brutto, czyli 1286,16 zł netto.

Sąd miał jednak na uwadze, iż z ustaleń faktycznych wynika, że powód przez prawie dwa miesiące pracował w L.. Sąd ustalił bowiem, że powód pracował w L.w dniach:

- od 1 lipca 2015 roku do 24 lipca 2015 roku,
- od 9 sierpnia 2015 roku do 29 sierpnia 2015 roku.

W tym miejscu warto zauważyć, że pobyt powoda jako pracownika w L. nie był jego podróżą służbową, ale stanowił w istocie oddelegowanie powoda do pracy w L.. Strony bowiem zgodnie zmieniły miejsce pracy powoda na L., miasto F.. Wobec tego do oddelegowania powoda do pracy w L. znajdują zastosowanie przepisy dyrektywy 96/71/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 1996 roku dotyczącej delegowania pracowników w ramach świadczenia usług (Dz. U.UE.L.1997.18.1). Z regulacji zamieszczonej w art. 3 ust. 1 lit. c tej dyrektywy wynika, że pracodawca powinien zapewnić pracownikowi delegowanemu minimalne stawki płacy obowiązujące w Państwie Członkowskim, do którego pracownik został oddelegowany. Analogicznie wypowiedział się również Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 2 lutego 2012 roku, sygn. akt III PK 49/11, czy w wyroku z dnia 3 marca 2011 roku, sygn. akt II PK 208/10, podkreślając, że pracownicy delegowani do pracy w innym Państwie UE powinni otrzymywać co najmniej wynagrodzenie minimalne obowiązujące w tym państwie wykonywania pracy. W niniejszej sprawie pozwana powinna więc zapewnić powodowi wynagrodzenie w wysokości odpowiadającej minimalnemu wynagrodzeniu za pracę obowiązującemu w miesiącach lipiec i sierpień 2015 roku w L.. W lipcu i sierpniu 2015 roku minimalne wynagrodzenie w L. wynosiło 1.922,96 euro miesięcznie. Powód pracował w lipcu 2015 roku przez 24 dni, a więc należy mu się wynagrodzenie za ten miesiąc w kwocie 1.488,74 euro ($24/31 \times 1.922,96 \text{ euro} = 1.488,74 \text{ euro}$). Z kolei za sierpień 2015 roku należy mu się wynagrodzenie za 21 dni, a więc w kwocie 1.302,65 euro ($21/31 \times 1.922,96 \text{ euro} = 1.302,65 \text{ euro}$). Łącznie powód powinien więc otrzymać wynagrodzenie w kwocie 2.791,39 euro.

Jednocześnie należy zauważyć, że za czas pracy w L. powodowi nie należy się wynagrodzenie płacone według płacy minimalnej określonej w jego umowie o pracę w wysokości 1.750,00 zł brutto, co stanowi 1.286,16 zł netto. Wobec tego powodowi przysługuje za lipiec i sierpień 2015 roku wynagrodzenie według stawki 1.750,00 zł brutto liczone jedynie za pozostałe 7 dni lipca i za 10 dni sierpnia. Wynagrodzenie to będzie wynosiło 290,42 zł za lipiec 2015 roku ($7/31 \times 1.286,16 \text{ zł} = 290,42 \text{ zł}$) oraz za sierpień 2015 roku 414,89 zł ($10/31 \times 1.286,16 \text{ zł} = 414,89 \text{ zł}$).

Łącznie więc wynagrodzenie powoda wypłacone mu za lipiec 2015 roku powinno wynieść 290,42 zł i 1.488,74 euro, zaś za sierpień 2015 roku - 414,89 zł i 1.302,65 euro. Wynagrodzenie powoda za pozostałe miesiące pracy, zgodnie z opinią biegłego, liczone według jego stawki wynikającej z umowy o pracę, wynosić będzie 2.790,45 zł.

Reasumując powyższe, powód powinien otrzymać od pozwanej spółki łącznie tytułem wynagrodzenia za pracę w okresie od dnia 4 maja 2015 roku do dnia 7 września 2015 roku kwotę 3.495,76 zł oraz 2.791,39 euro. Tymczasem z potwierdzeń przelewów wynika, że zostało mu wypłacone bądź to przelewem, bądź gotówką do ręki, wynagrodzenie w łącznej kwocie 4.986,48 zł oraz 559,90 euro. Do tego należy doliczyć również kwoty wypłacane powodowi tytułem

delegacji, ponieważ w ocenie Sądu są to kwoty należne mu z tytułu jego pracy w Luksemburgu, nazwanej przez pracodawcę delegacją. Łącznie tytułem tych delegacji powód otrzymał 1.886,56 euro i 174,30 zł. Kwota 174,30 zł przeliczona według średniego kursu z dnia 14 sierpnia 2015 roku stanowi równowartość 41,65 euro. Po podliczeniu więc powyższych kwot okazuje się, że powód otrzymał od pracodawcy kwotę 2.488,11 euro i 4.986,48 zł netto.

Z powyższego wynika, że na rzecz powoda powinno zostać wypłacone: 3.495,76 zł oraz 2.791,39 euro. Otrzymał z kolei 4.986,48 zł oraz 2.488,11 euro. Niedopłata w euro wynosi 303,28 euro lecz w złotych powód otrzymał więcej, aniżeli powinien, tj. 1.490,72 zł. 303,28 euro odpowiada 1.269,19 zł, co oznacza, że skoro powód otrzymał nadwyżkę w kwocie 1.490,72 zł, to pozwany pracodawca w pełni wypłacił mu należności z tytułu zatrudnienia.

Powództwo nie jest zasadne także przy sprowadzeniu do wspólnego mianownika wszystkich kwot należnych i wypłaconych powodowi. Skoro powód pracował dla pozwanej w okresie od dnia 4 maja 2015 roku do dnia 7 września 2015 roku i strony - zgodnie z pisemną umową - formalnie umówiły się jedynie na wynagrodzenie w walucie polskiej, to za pracę w tym okresie powinien on otrzymać od pracodawcy łącznie kwotę 7.239,00 zł. Z ustaleń Sądu wynika, że tytułem wynagrodzenia za pracę powodowi zostało wypłacone bądź to przelewem, bądź gotówką do ręki, wynagrodzenie w łącznej kwocie 4.986,48 zł oraz 559,90 euro. Kwota wypłacona powodowi w walucie obcej podlega przeliczeniu na walutę polską według jej kursu średniego obowiązującego w dniu wypłacenia tej kwoty, a więc:

- kwota 100,00 euro wypłacona dnia 29 czerwca 2015 roku stanowi równowartość 418,93 zł,
- kwota 50,00 euro wypłacona dnia 9 lipca 2015 roku stanowi równowartość 211,39 zł,
- kwota 89,90 euro wypłacona dnia 16 lipca 2015 roku stanowi równowartość 369,59 zł,
- kwota 20,00 euro wypłacona dnia 22 czerwca 2015 roku stanowi równowartość 83,45 zł,
- kwota 200,00 euro wypłacona dnia 2 czerwca 2015 roku stanowi równowartość 827,48 zł,
- kwota 100,00 euro wypłacona dnia 8 czerwca 2015 roku stanowi równowartość 415,59 zł.

Razem więc 559,90 euro stanowi równowartość 2.326,43 zł. Stąd też tytułem wynagrodzenia powód otrzymał łącznie 7.312,91 zł (4.986,48 zł + 2.326,43 zł = 7.312,91 zł). Oznacza to, że jego roszczenie o wypłatę wynagrodzenia także i w tej sytuacji zostało zaspokojone w całości.

W toku postępowania powód nie powołał środków dowodowych, które miałyby potwierdzić wysokość wynagrodzenia 1.400,00 euro, wobec czego w części, w jakiej powód domagał się wynagrodzenia przewyższającego jego wynagrodzenie wynikające z umowy o pracę, a więc wynoszące 1.750,00 zł brutto miesięcznie, Sąd oddalił powództwo. Powód także domagał się w toku postępowania zasądzenia na jego rzecz kwot delegacji za 4 miesiące pracy w L.. Sąd miał jednak na uwadze, że powód nie zdołał wykazać, aby pracował w L. przez 4 miesiące.

Sąd miał na uwadze również, że powód wskazywał, że spółka pozwana nie wypłaciła mu wynagrodzenia za pracę w nadgodzinach, wynagrodzenia chorobowego, czy kosztów leczenia w L. kosztów naprawy samochodu i zakupu narzędzi. Powód jednak nie zdołał żaden sposób wykazać w szczególności, że w ogóle wykonywał pracę w nadgodzinach, jeśli tak to w jakim wymiarze godzinowym. Odnośnie zaś jego zwolnienia chorobowego Sąd miał na uwadze, że powód przedstawił zwolnienie lekarskie dotyczące okresu od 12 do 21 sierpnia 2015 roku, w tym jednak okresie przebywał on w L. i świadczył tam pracę, na co wskazuje rachunek kosztów podróży z k. 167.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd w punkcie 1 oddalił powództwo na podstawie ww. przepisów.

W ocenie Sądu kosztami poniesionymi tymczasowo przez Skarb Państwa nie można zgodnie z art. 97 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych obciążać stron. Dlatego w punkcie 2 Sąd odstąpił od obciążania stron kosztami sądowymi.